

Toen ik Hedy voor de eerste keer zag, zag ik een prachtig mooie, goed verzorgde, zelfverzekerde vrouw. Toen ik haar wat beter leerde kennen bleek ze verder zeer intelligent te zijn, een perfectionist, een regelaar, brede belangstelling, vol humor, impulsief en met haar hart op de tong. Iemand die dat perfectionisme ook van anderen verwachtte. Iemand die niet over zich liet lopen. Eigenschappen die niet iedereen kan waarderen. Toen ik dan ook indertijd bij Robeco tegen Edward Gerrits (die sommige van jullie wellicht nog kennen) vertelde dat Hedy en ik bij elkaar waren gaan wonen, zei hij dan ook lachend “Die bitch?!”. Hedy heeft erg moeten lachen om zijn uitspraak toen ik het haar vertelde.

Thuis was ze heel anders. We waardeerden elkaars goede eigenschappen die elkaar perfect aanvulden. Op die manier hebben we heel veel van elkaar geleerd.

Hedy genoot ervan om op feestjes plezier te maken, om zo al snel het stralende middelpunt te worden met haar heerlijke lach.

Daar genoot ze van; Met een glas witte wijn in de hand met zijn allen een leuke tijd hebben. Waarschijnlijk was dat ook een reactie op haar jeugd bij een pleegmoeder die haar weinig liefde gegeven heeft en haar in een omgeving liet opgroeien waar weinig ruimte was om met leeftijdsgenootjes om te gaan. Ze heeft *toen* waarschijnlijk ergens besloten dat ze het later allemaal zou inhalen.

Daarom hield ze waarschijnlijk ook zo van alle goede dingen van het leven: lekker eten en drinken in goede restaurants, verre reizen naar exotische oorden of gewoon een paar dagen samen weg. Dit waren dingen waar we beiden veel plezier aan beleefden. Ik ben dan ook verschrikkelijk dankbaar dat we dat allemaal gedaan hebben en dat we ook het laatste jaar samen konden terugkijken op prachtige herinneringen aan deze reizen en uitstapjes.

Hedy was zich erg bewust van het feit dat we het heel goed met elkaar hadden. Heel gelukkig waren. Op onze weblog schreef ze op 6 augustus 2001, toen we net terug waren van onze huwelijksreis: “*Weer een dag voorbij, weer een dag korter te leven, weer een dag dichterbij het verval. Even dit moment vastleggen, straks is het te laat.*” Om daarna een couplet te geven van het lied dat jullie daarnet gehoord hebben: “*Avec le temps*” van Leo Ferre. Ook later, ver voor alle problemen, zei ze regelmatig dat ze bang was dat het allemaal snel voorbij zou gaan.

Zo gezien hebben we op de juiste manier gehandeld: je leeft maar een keer en morgen kan het voorbij zijn.

In 2005, toen ze zich door de medicijnen zwak en moe voelde, heeft ze diverse keren tegen mij gezegd “*je stopt mij toch niet in een verpleeghuis he?*”. Na een fijne week vakantie in Overijssel, ging het echter steeds slechter, waarbij niet alleen het gezichtsvermogen weer steeds verder achteruit ging maar ook bijvoorbeeld het oriëntatie gevoel verdween. Alleen thuis blijven was eigenlijk niet meer mogelijk. Door de hulp van vele lieve mensen kon ze echter nog een tijdje thuisblijven. Na de val, de bloeding en de operatie op 1 december raakte ze in coma en is daar niet meer uitgekomen. Ze heeft dus gelukkig ook niet gemerkt dat ik haar op 26 januari van dit jaar naar een verpleeghuis moest brengen.

Daar is ook gebeurd wat ze ooit gewenst heeft: als het dan toch moet gebeuren, laat mij dan met verdoving en pijnstillers, zonder dat ik het weet, in alle rust overlijden. En afgelopen maandagmiddag hield ik haar hand vast op het moment dat precies *dat* gebeurde.

Wat overblijft zijn de herinneringen aan zeven fantastische jaren waar we met volle teugen van genoten hebben en de herinnering aan een vrouw waar ik verschrikkelijk veel van gehouden heb en die ik verschrikkelijk zal missen.